

Въ пѣнието, което прилагаме тукъ, моето желание не е да ви направя пѣвци, да ви прѣподавамъ музика, защото, ако искате да станете пѣвци трѣбва да влѣзете въ музикално училище. Тия елементарни работи трѣбва да ги знаете. Ний засегаме музиката само като една малка забава, като едно малко развлѣчение. Като нѣма какво да правимъ, ще пѣемъ малко. Ние нѣма да пѣемъ много правилно. Азъ не искамъ правилно пѣние, защото, споредъ менъ, правилното пѣние е въ училищата. Тамъ има правилно пѣние. Запримѣрь, плачътъ е неправилен пѣние. Нѣкой плаче, за да произведе ефектъ; нѣкой пѣе за да произведе ефектъ, но такова пѣние сѣщо тъй е неправилно. Такъвъ пѣвецъ не пѣе за себе си, не пѣе за самото изкуство, затова именно не пѣе правилно. Азъ искамъ всички вие да пѣете за себе си. Пѣнието въ този случай е единъ видъ тониране.

Сега, можете ли да изпѣете упражнението: „Кажми ми ти Истината“ на друга нѣкоя мелодия? Мислите ли, че този начинъ, по който я изпѣхме е най-правилниятъ? Коя дума е по-хубава, животъ или свобода? (Учителътъ пѣе:) „Ще ходя въ Твоя пѣтъ на Истината и живота, Господи, Боже мой!“

Всички ще се стремите да освободитъ душата си. И щомъ се освободи душата ви, вашитѣ гласове